

Banjo-orkest is uniek in zijn soort en brengt samen met het Sinja-koor op zaterdag 27 februari om 20 uur een groots concert in het cultuurcentrum De Steiger

Een muzikale reis door Europese landen

Menen Een halve eeuw geleden nam Alfons Bouckaert het initiatief om in zijn college met een banjo-orkest van start te gaan. Dat was 1957 ! Dertien jaar later moest de priester het college verlaten om in Knokke als parochiepriester aan de slag te gaan. De verslagenheid was groot, want het banjo-orkest kon niet zonder Alfons Bouckaert. De bisschop liet zich echter niet van zijn stuk brengen, Alfons verhuisde naar Knokke en het orkest dommelde in. Niet voor eeuwig gelukkig, want op vandaag staat het banjo-orkest er opnieuw en hoe ! Op zaterdag 27 februari brengt het banjo-orkest samen met het Sinja-koor onder de leiding van Jacques Lecluyze in cultuurcentrum De Steiger een Europees concert met muziek en liederen uit Europese landen.

Eén keer per maand komt het Banjo-orkest samen in de kapel van het Sint-Aloysiuscollege om er te repeteren (Foto Xaco)

Alfons Bouckaert stond al 21 jaar in het Sint-Aloysiuscollege toen het nieuws viel dat hij naar Knokke moest om daar parochiepriester te worden. De verslagenheid bij het Banjo-orkest was zo groot dat er even actie gevoerd werd om Alfons in Menen te houden. In 1970 deed dat heel wat golven bewegen, maar de bisschop boog niet en het banjo-orkest hield op te bestaan. Vijf jaar later was er een eerste reünie en nog eens vijf jaar later zagen de muzikanten elkaar opnieuw. De mannen bleven dromen van een hereniging, maar het duurde tot 1999 vooraleer de muzikanten hun banjo vanonder het stof haalden en opnieuw een concert gaven. Alfons Bouckaert was toen 50 jaar priester en dat gouden jubileum kon niet zonder zijn geliefde orkest gevierd worden. Daar viel ook de vraag naar een grote reünie. Een jaar later was het zover met vijftig jaar College Cronicke en 175 jaar Sint-Aloysiuscollege. Telkens trad het banjo-orkest als gelegenheidsgroep op en viel het iedereen op dat de jongens van toen er nog altijd zin in hadden. De muzikanten bleven naar elkaar kijken tot iemand uiteindelijk voorstelde

om opnieuw wat meer te repeteren en het banjo-orkest weer nieuw leven in te blazen. Een zucht van verluchting viel, want stiekem hoopten alle muzikanten dat er iemand het initiatief zou nemen om de groep opnieuw samen te brengen.

Een groot succesverhaal

Het verhaal van het banjo-orkest begint in 1957... Het Sint-Aloysiuscollege baat toen in de typische Vlaamse collegesfeer. De leerlingen zijn bijna permanent op school aanwezig, lange studiedagen, begeleiding door jonge priester-leraars, geestelijke oefeningen en retraites maar ook een sterk ontwikkelde sportcultuur, de KSA, film- en hobbyclubs en een zeer actieve collegeharmonie Zimpezele. Het is in die sfeer dat Alfons Bouckaert als titularis van de vierde Latijnse het banjo-orkest opricht. Het wordt meteen een overweldigend succes. Alfons Bouckaert is niet alleen een gedreven muzikant, maar ook een enthousiaste proost, dirigent, proost en reisleader. Het banjo-orkest beperkt zijn optredens dan ook niet tot het college. Het ensemble, dat overal waar ze komt op staande ovaties onthaald wordt, oogt bijval met zijn typische sound en swingende nummers.

**“ Een goede banjo
is niet meer zo
gemakkelijk in
handel te vinden “**

"Het banjo-orkest was internationaal beroemd. Het was zelfs zo dat een brief die in Duitsland gepost werd met enkel 'banjo-orkest' erop als adres, feilloos in het college in Menen bezorgd werd.", vertelt Martin Depuydt (59), die nu de taak van secretaris op zich neemt. Het banjo-orkest bracht ook een aantal singles uit. Aan dit succesverhaal kwam abrupt een einde toen Alfons Bouckaert naar Knokke moest om er een parochie te gaan leiden. "De band tussen Alfons Bouckaert en het banjo-orkest was zo nauw dat niemand anders dat van hem kon overnemen. In 1970 werden de concerten nog afgewerkt, maar de geplande buitenlandse reis werd afgelast".

Levenswerk van Alfons

Veertig jaar na die trieste periode is er opnieuw een banjo-orkest, maar in tegenstelling met toen zijn de muzikanten geen 16 tot 18-jarigen, maar vijftigers en zestigers. Mannen, die in het verleden allemaal deel uitgemaakt hebben van het banjo-orkest. Jacques Lecluyze mag het orkest dan wel dirigeren, maar dat gebeurt enkel onder het goedkeurend oog van Alfons Bouckaert, die nu in een rusthuis in Kortrijk woont. "Zijn hart ligt nog altijd bij het banjo-orkest. Hij volgt nog alle repetities en ook al weet hij dat de meeste onder ons ook in andere orkesten of ensembles actief zijn, hij durft ons nog terecht wijzen." Het banjo-orkest is uniek in zijn soort. Het is zelfs zo dat een goeie banjo in de handel niet meer zo makkelijk te vinden is. "Het succes van het banjo-orkest vroeger, maar ook nu zit in de eenvoudige frisse melodieën." Heel wat van de partituren zijn in de loop der jaren verloren gegaan maar gelukkig zijn er de opnames en de singles. Een aantal van die singles werd trouwens naar aanleiding van een reünie op een cd geperst. "Fons was een natuurtaent. Hij schreef de zaken zoals hij ze hoorde en als het goed klonk, was hij tevreden. Nu moeten we opnieuw luisteren en overleggen. Het leuke is dat Fons met ons mee luistert. Hij geniet van elk streepje muziek dat we brengen." (Lien)

Tickets voor concert kosten 10 euro (v.v.k.: 8 euro). De tickets zijn te koop bij de leden van het koor of via [www. Sinjakoor.be](http://www.Sinjakoor.be)

Optredens zijn een stimulans

Martin Depuydt, José Wylin en Jacques Lecluyse wijzen er ons op dat het banjo-orkest het levenswerk van pastoor Bouckaert is. "Hij is nu een stevige tachtiger, maar het doet hem ontzettend veel deugd dat zijn levenswerk opnieuw bestaat. Als hij naar de repetitie komt, zien we hoe hij geniet. En weet je, wij zijn ervan overtuigd dat het nu veel beter klinkt dan toen. We zijn ouder geworden, hebben meer discipline..." Het banjo-orkest had in de jaren zestig ontzettend veel optredens, maar nu hoeft een volgeboekte kalender niet meer. "Toen we besloten om opnieuw te repeteren dachten we inderdaad ook aan optredens, want dat vormt een stimulans. Zonder optredens verlies je ook de drive in je groep. Je moet als orkest telkens weer naar optredens of hoogtepunten kunnen toelevan. We hebben geen manager onder de arm genomen, maar zijn toch wel alert." De mannen wijzen ons er nog even op dat de ploeg zoals die nu optreedt, nooit echt samen gespeeld heeft in de succesjaren. "De jongeren speelden drie tot vier jaar in het orkest en werden toen vervangen. Afgestudeerd aan het college verliet je ook het orkest. Vandaar dat er toch veel jongens uit de regio in het orkest hebben gespeeld."

Martin Depuydt (59) ging naar college voor orkest

"Iedereen is enthousiast"

Veel jongens trokken in de jaren zestig naar het college omdat ze er dan in het banjo-orkest konden spelen. Voor hen was het een droom die in vervulling ging. De meesten die het college verlieten, hingen de banjo in de bomen en het orkest werd een zoete herinnering. Anderen kozen er dan weer voor om verder te musiceren en zo ontstond ook Team of Joy, een groepje rond de familie Decramer die huwelijksmissen opluisterde. Martin Depuydt, secretaris van het banjo-orkest, speelde een tijdje in die groep mee. "Op het moment van de reünie was ik onmiddellijk akkoord om opnieuw van start te gaan. Iedereen in de groep gaat ervoor en ook al zijn we slechts amateurs, we willen dat het professioneel klinkt." Martin verklaart ons dat hij thuis ook vaak oefent. (Lien)

José Wylin veranderde van school door Fons Bouckaert

"Een vorm van nostalgie"

José Wylin liep school in het Sint-Pauluscollege in Wevelgem, maar ging op vraag van Fons Bouckaert naar het college. Waarom ? Voor het banjo-orkest !

"Ik kende amper een derde van de muzikanten die nu meespelen. De groep wisselde regelmatig en om de zes jaar zat daar een totaal andere groep. We hebben allemaal resoluut voor de muziek gekozen. Die muziek bindt ons nog altijd aan elkaar." José Wylin, die in Gullegem woont, is altijd sterk met muziek bezig geweest. Hij is het ook die alle arrangementen opnieuw probeert op papier te zetten. "Ik luister naar de opnames en probeer de partituur te reconstrueren. Het zal nooit echt honderd procent hetzelfde zijn, maar het lukt ons toch om de sfeer en ambiance weer op te roepen." (Lien)

Jacques Lecluyse raakte onder de indruk van de 'Stromen van Babel'

"Optredens in Oostenrijk en Zwitserland"

Menen "Ik wou enerzijds ontsnappen aan de dagelijkse sleur van de vele uren studie, maar was ook onder de indruk van het lied De Stromen van Babel", zegt Jacques Lecluyse.

Dirigent Jacques Lecluyse speelde aanvankelijk banjo in het nieuwe banjo-orkest, maar toen Rik Decramer wegens geen tijd meer forfait moest geven nam Jacques zijn taak graag van hem over. "Eerlijk ? Ik speelde vroeger graag banjo, maar nu ben ik toch liever dirigent. Ik miste een beetje snelheid in mijn vingers." Jacques werd lid van het banjo-orkest omdat hij niet zo graag in de studie zat, maar ook omdat hij onder de indruk was van de schoonheid van het lied De Stromen van Babel. Hij wou dat ook kunnen... In het banjo-orkest spelen betekende voor veel jongens ook de kans van hun leven om tijdens de vakantie op reis te gaan. "In die tijd waren de Sint-Paulusreizen heel populair en wij werden geëngageerd om in Oostenrijk en Zwitserland op te treden voor de Belgen, die daar met vakantie waren. We leefden daar ook naartoe. We traden daar toen ook op pleintjes op... We verkochten daar toen van die stenen emblemen, maar de mensen vroegen naar plaatjes en zo is Fons Bouckaert er dan toe gekomen om een paar singles op de markt te brengen." De groep, die niet alleen muziek speelde maar ook twee zangers begeleidde, trad in het Nederlands, Duits, Frans en Italiaans op. "Het waren ook jongens die de liedjes zongen. Echte knapenstemmetjes, maar vandaag kiezen we voor Julie Vermeersch. Zij is trouwens niet de enige die nieuw is. We hebben al een paar muzikanten die de groep komen versterken, maar voorlopig zijn de banjo-spelers allemaal jongens die het vroeger bij Fons Bouckaert geleerd hebben." (Lien)